

Republika Hrvatska
Prekršajni sud u Varaždinu

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

P R E S U D A

Prekršajni sud u Varaždinu, po sucu toga suda D. H., uz sudjelovanje zapisničarke R. K., u prekršajnom postupku protiv I. okrivljenika pravne osobe X. d.d., II. okrivljenika odgovorne osobe G. J., III. okrivljenice S. Č., IV. okrivljenice D. Š., koji su zastupani po hraniteljima iz Odvjetničkog društva G., i protiv V. okrivljenika Z. Š., zbog prekršaja iz čl. 12. st. 1. i čl. 12. st. 3. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu (NN 151/05, 36/09, 75/09, 76/13), povodom optužnog prijedloga Hrvatske agencije za nadzor financijskih usluga, pod brojem klasa: 714-03/11-01/24, Urbroj: 326-12- 13-4 od 13. rujna 2013. godine, nakon održane i zaključene glavne rasprave, uz nazočnost braniteljice I. okrivljenika, II. okrivljenika, III. okrivljenika i IV. okrivljenice, N. M., odvjetnice iz V., po zamjениčkoj punomoći, dana 27. svibnja 2014. godine, na temelju čl. 179. st. 1., 2. i 3. i čl. 183. st. 1. Prekršajnog zakona (NN 107/07, 39/13), dana 30. svibnja 2014. godine, javno je objavio

p r e s u d i o j e

Okrivljenici:

I. okrivljenik pravna osoba: X. d.d., sa sjedištem u Z.,

II. okrivljenik odgovorna osoba: G. J.,

III. okrivljenica odgovorna osoba: S. Č.,

IV. okrivljenica odgovorna osoba: D. Š.,

V. okrivljenik odgovorna osoba: Z. Š.,

k r i v i s u

a) što nisu kao odgovorni osiguratelj u S., oštećenoj osobi J. Z., do 12. studenog 2010. godine dostavili obrazloženu ponudu za naknadu imovinske štete, po odštetnom zahtjevu oštećenika J. Z., podnesenom I. okrivljenoj pravnoj osobi kao odgovornom osiguratelju 15. rujna 2010. godine po punomoćniku oštećenika D. K., odvjetnici iz L., iako bili dužni u roku od 60 (šezdeset) dana od dana primitka odštetnog zahtjeva oštećene osobe utvrditi osnovanosti i visinu tog zahtjeva te oštećenoj osobi dostaviti obrazloženu ponudu za naknadu štete, ako su odgovornost za naknadu štete te visina štete nesporni, odnosno utemeljeni odgovor, ako su odgovornost za naknadu štete ili visina štete sporni, dakle, oštećenoj osobi nisu dostavili obrazloženu ponudu za naknadu imovinske štete, odnosno utemeljeni odgovor u roku od 60 (šezdeset) dana od dana primitka odštetnog zahtjeva,

b) što nisu kao odgovorni osiguratelj u S., oštećenoj osobi J. Z., do 12. studenog 2010. godine dostavili obrazloženu ponudu za naknadu neimovinske štete, po odštetnom zahtjevu oštećenika J. Z., podnesenom I. okrivljenoj pravnoj osobi kao odgovornom osiguratelju 15. rujna 2010. godine po punomoćniku oštećenika D. K., odvjetnici iz L., iako bili dužni u roku od 60 (šezdeset) dana od dana primitka odštetnog zahtjeva oštećene osobe utvrditi osnovanosti i visinu tog zahtjeva te oštećenoj osobi dostaviti obrazloženu ponudu za naknadu štete, ako su odgovornost za naknadu štete te visina štete nesporni, odnosno utemeljeni odgovor, ako su odgovornost za naknadu štete ili visina štete sporni, dakle, oštećenoj osobi nisu dostavili obrazloženu ponudu za naknadu štete, odnosno utemeljeni odgovor u roku od 60 (šezdeset) dana od dana primitka odštetnog zahtjeva,

c) što nisu kao odgovorni osiguratelj u S., oštećenoj osobi J. Z., do 12. studenog 2010. godine, u nemogućnosti utvrđenja visine konačnog iznosa štete isplatili nesporni iznos naknade imovinske štete kao predujam po odštetnom zahtjevu oštećenika: J. Z., podnesenom I. okrivljenoj pravnoj osobi kao odgovornom osiguratelju dana 15. rujna 2010. godine po punomoćniku oštećenika D. K., odvjetnici iz

L., iako bili dužni u roku od 60 (šezdeset) dana od dana primitka odštetnog zahtjeva oštećene osobe u slučaju nemogućnosti utvrđenja visine konačnog iznosa štete oštećenoj osobi isplatiti nesporni dio naknade štete kao predujam, dakle, oštećenoj osobi nisu u roku od 60 (šezdeset) dana od dana primitka odštetnog zahtjeva, isplatili iznos nespornog dijela naknade štete kao predujam,

d) što nisu kao odgovorni osiguratelj u S., oštećenoj osobi J. Z., do 12. studenog 2010. godine, u nemogućnosti utvrđenja visine konačnog iznosa štete isplatili nesporni iznos naknade neimovinske štete kao predujam po odštetnom zahtjevu oštećenika J. Z., podnesenom I. okrivljenoj pravnoj osobi kao odgovornom osiguratelju dana 15. rujna 2010. godine po punomoćniku oštećenika D. K., odvjetnici iz L., iako bili dužni u roku od 60 (šezdeset) dana od dana primitka odštetnog zahtjeva oštećene osobe: u slučaju nemogućnosti utvrđenja visine konačnog iznosa štete oštećenoj osobi isplatiti nesporni dio naknade štete kao predujam, dakle, oštećenoj osobi nisu u roku od 60 (šezdeset) dana od dana primitka odštetnog zahtjeva, isplatili iznos nespornog dijela naknade štete kao predujam.

novčana kazna za prekršaj pod:

- a) u iznosu od 9.000,00 (devettisuća) kuna,
- b) u iznosu od 9.000,00 (devettisuća) kuna,
- c) u iznosu od 9.000,00 (devettisuća) kuna,
- d) u iznosu od 9.000,00 (devettisuća) kuna,

I. okrivljenoj odgovornoj osobi G.J., se temeljem čl. 39. st. 1. t. 2. Prekršajnog zakona,

i z r i č e

ukupna novčana kazna u iznosu od 36.000,00 (tridesetšesttisuća) kuna.

II. okrivljenoj odgovornoj osobi S. Č. i IV. okrivljenoj odgovornoj osobi D. Š. i se temeljem istih propisa, kao i primjenom čl. 33. st. 3. Prekršajnog zakona

u t v r đ u j e

novčana kazna za prekršaj pod:

- a) u iznosu od 10.000,00 (desettisuća) kuna,
- b) u iznosu od 10.000,00 (desettisuća) kuna,
- c) u iznosu od 10.000,00 (desettisuća) kuna,
- d) u iznosu od 10.000,00 (desettisuća) kuna,

III. okrivljenoj odgovornoj osobi S. Č. i IV. okrivljenoj odgovornoj osobi D. Š. se temeljem čl. 39. st. 1.1. 2. Prekršajnog zakona,

i z r i č e

ukupna novčana kazna u iznosu od 40.000,00 (četrdesettisuća) kuna, i to svakoj od okrivljenica.

V. okrivljenoj odgovornoj osobi Z. Š., se temeljem istih propisa, kao i primjenom čl. 37. Prekršajnog zakona

u t v r đ u j e

novčana kazna za prekršaj pod:

- a) u iznosu od 7.000,00 (sedamtisuća) kuna,
- b) u iznosu od 7.000,00 (sedamtisuća) kuna,
- c) u iznosu od 7.000,00 (sedamtisuća) kuna,
- d) u iznosu od 7.000,00 (sedamtisuća) kuna,

V. okrivljenoj odgovornoj osobi Z. Š. se temeljem čl. 39. st. 1. t. 2. Prekršajnog zakona,

i z r i č e

I. okrivljenik pravna osoba X. d.d. je time počinio prekršaje
pod:

- a) iz čl. 12. st. 1., kažnjivo po čl. 63. st. 5. toč. 3. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu,
- b) iz čl. 12. st. 1, kažnjivo po čl. 63. st. 5. toč. 3. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu,
- c) iz čl. 12. st. 3., kažnjivo po čl. 63. st. 5. toč. 4. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu,
- d) iz čl. 12. st. 3., kažnjivo po čl. 63. st. 5. toč. 4. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu.

II. okrivljena odgovorna osoba G. J., III. okrivljena odgovorna osoba S. Č., IV. okrivljena odgovorna osoba D. Š. i V. okrivljena odgovorna osoba Z. Š. su time počinili prekršaje pod:

- a) iz čl. 12. st. 1., kažnjivo po čl. 63. st. 6. a u svezi čl. 63. st. 5. toč. 3. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu,
- b) iz čl. 12. st. 1., kažnjivo po čl. 63. st. 6. a u svezi čl. 63. st. 5. toč. 3. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu,
- c) iz čl. 12. st. 3., kažnjivo po čl. 63. st. 6. a u svezi čl. 63. st. 5. toč. 4. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu,
- d) iz čl. 12. st. 3., kažnjivo po čl. 63. st. 6. a u svezi čl. 63. st. 5. toč. 4. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu.

I. okrivljeniku pravnoj osobi X. d.d. se temeljem istih propisa, kao i temeljem čl. 33. st. 3. Prekršajnog zakona

utvrđuje

novčana kazna za prekršaj pod:

- a) u iznosu od 20.000,00 (dvadesettisuća) kuna,
- b) u iznosu od 20.000,00 (dvadesettisuća) kuna,
- c) u iznosu od 20.000,00 (dvadesettisuća) kuna,
- d) u iznosu od 20.000,00 (dvadesettisuća) kuna,

I. okrivljeniku pravnoj osobi X. d.d. se temeljem čl. 39. st. 1.1. 2. Prekršajnog zakona,

izriče

ukupna novčana kazna u iznosu od 80.000,00 (osamdesettisuća) kuna.

II. okrivljenoj odgovornoj osobi G. J., se temeljem istih propisa, kao i primjenom čl. 37. Prekršajnog zakona

u t v r đ u j e

ukupna novčana kazna u iznosu od 28.000,00 (dvadesetosamtisuća) kuna.

Okrivljenici su dužni novčanu kaznu platiti u roku od 30 (trideset) dana po pravomoćnosti presude u korist računa broj HR1210010051863000160, primatelj: Republika Hrvatska Državni proračun, model HR63, poziv na broj primatelja (odobrenje) za I. okrivljenika pravnu osobu X. d.d.: 6050-5586-31012822010, poziv na broj primatelja (odobrenje) za II. okrivljenika odgovornu osobu G. J.: 6050-5586-31012822028, poziv na broj primatelja (odobrenje) za III. okrivljenicu odgovornu osobu S. Ć.: 6050-5586-31012822036, poziv na broj primatelja (odobrenje) za IV. okrivljenicu odgovornu osobu D. Š.: 6050- 5586-31012822044, poziv na broj primatelja (odobrenje) za V. okrivljenika odgovornu osobu Z. Š.: 6050-5586-31012822052, opis plaćanja: uplata novčane kazne po odluci Prekršajnog suda u V. broj Pp

Okrivljenici se upozoravaju sukladno čl. 152. st. 3. Prekršajnog zakona da ako u roku koji im je određen za plaćanje novčane kazne uplate dvije trećine izrečene kazne smatrat će se daje izrečena novčana kazna u cjelini uplaćena. Ako okrivljenici u ovom roku izrečenu novčanu kaznu ne plate, ista će se temeljem odredbe čl. 34. st. 1. Prekršajnog zakona, naplatiti prisilno.

Temeljem čl. 139. st. 3. u svezi čl. 138. st. 3. Prekršajnog zakona, okrivljenici su dužni platiti trošak prekršajnog postupka u iznosu od 500,00 (petsto) kuna, svaki od okrivljenika. Trošak postupka su okrivljenici dužni nadoknaditi u istom roku kao i novčanu kaznu uplatom u korist računa broj HR1210010051863000160, primatelj: Republika Hrvatska Državni proračun, model HR63, poziv na broj primatelja (odobrenje) za I. okrivljenika pravnu osobu X. d.d.: 6068-5586-32012822010, poziv na broj primatelja (odobrenje) za II. okrivljenika odgovornu osobu G. J.: 6068-5586-32012822029, poziv na broj primatelja (odobrenje) za III. okrivljenicu odgovornu osobu S. Ć.: 6068-5586-32012822037, poziv na broj primatelja (odobrenje) za IV. okrivljenicu odgovornu osobu D. Š.: 6068-5586-32012822045, poziv na broj primatelja (odobrenje) za V. okrivljenika odgovornu osobu Z. Š.: 6068-5586-32012822053, opis plaćanja: uplata troškova postupka po odluci Prekršajnog suda u V. broj Pp ... , pod prijetnjom prisilne naplate.

Obrazloženje

Hrvatska agencija za nadzor financijskih usluga, pod brojem klasa: 714-03/11-01/24, Urbroj: 326-116-11-1 od 15. prosinca 2011. godine, podnijela je optužni prijedlog protiv I. okrivljenika pravne osobe X. d.d., II. okrivljenika odgovorne osobe G. J., III. okrivljenice S. Ć., IV. okrivljenice D. Š. i V. okrivljenika Z. Š., zbog prekršaja navedenih u izreci presude, a dana 16. rujna podnijela je dopunu optužnog prijedloga pod brojem klasa: 714-03/11-01/24, Urbroj: 326-12-13-4 od 13. rujna 2013.

Dopuna optužnog prijedloga proizlazi iz činjenice da je tijekom vođenja prekršajnog postupka stupio na snagu Zakon o izmjenama i dopuna Zakona o obveznim osiguranjima u prometu, te da sukladno čl. 28. istog Zakona postoji pravni kontinuitet prekršaja, obzirom da je izmjenom produljen rok okrivljenicima za dostavu obrazložene ponude za naknadu štete, ukoliko su odgovornost za naknadu štete i visina štete nesporni ili utemeljeni odgovor na sve točke iz odštetnog zahtjeva ako su odgovornost za naknadu štete ili visina štete sporni, te je produžen rok za isplatu nespornog dijela štete kao predujma naknade štete. Kako se radi o povoljnijem roku za okrivljenike, valjalo je primijeniti najpovoljniji propis po okrivljenike.

I. okrivljenik pravna osoba X. d.d., II. okrivljenik odgovorna osoba G. J., III. okrivljenica S.

Ć., i IV. okrivljenica D. Š. su u svojoj obrani naveli da se ne osjećaju krivima za djela koja im se stavljaju na teret. Obrazlažući optužni prijedlog, ovlaštenu tužitelj pozvao se na odredbu čl. 12. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu (u daljnjem tekstu: ZOOP), te zaključuje kako je I.-okr. bio u mogućnosti u zakonom propisanom roku odlučiti o svojoj odgovornosti i o tome obavijestiti oštećenika, te mu dostaviti ili obrazloženu ponudu za naknadu štete ili utemeljeni odgovor, odnosno isplatiti mu nesporni iznos štete kao predujam, također u zakonom propisanom roku. Nadalje, ovlaštenu tužitelj, u obrazloženju svih točaka optužnog akta ističe kako I. okr. pravna osoba nije dokazala da je zaista oštećeniku dostavila utemeljeni odgovor, odnosno dopis od 23. rujna 2010. godine. Ovlaštenu tužitelj također je pojasnio zbog čega je uspostavio „lanac“ odgovornih fizičkih osoba, odnosno II. - V. -okr., temeljeći svoje stavove na odredbama Zakona o osiguranju (čl. 29.) i Zakona o trgovačkim društvima (čl. 240.), što čini protivno smislu citiranih zakonskih odredaba i životnoj logici postupanja i rada osiguravajućih društava. Što se tiče samog tijeka rješavanja ovog predmeta, I. - okr. ističe kako je dana 15. rujna 2010. godine zaprimio odštetni zahtjev oštećenika, te je odmah istog datuma dopisom od punomoćnice oštećenika zatražio potvrdu o završetku liječenja za oštećenika, kao i ovjerenu presliku zdravstvenog kartona, sve s obzirom da je odštetni zahtjev bio nedostatan dokumentiran. Nadalje, razmatrajući odštetni zahtjev I. okr. je utvrdio kako oštećeni nije u privitku odštetnog zahtjeva dostavio i kaznenu presudu Općinskog suda u L., br. K-... od 01. veljače 2010. godine, iako je u odštetnom zahtjevu naveo da istu dostavlja u privitku, pa je stoga dopisom od 23. rujna 2010. godine oštećenik ujedno obaviješten da su in concreto sporni i odgovornost i visina štete. Sva saznanja tome da je navedeni dopis poslan, odnosno dostavljen punomoćniku oštećenika, ima V. - okr. Z. Š. koji je navedeni dopis i slao. Taj dopis predstavlja utemeljeni odgovor kojim je oštećenik obaviješten o tome da je odgovornost u konkretnom predmetu sporna. Podsjetnika radi, navode da odredba čl. 12. ZOOP glasi: „Postupak i rokovi za rješavanje odštetnih zahtjeva, te pravo oštećene osobe na podnošenje tužbe. Čl. 12. (1) odgovorni osiguratelj je dužan u roku od 60 dana od dana primitka odštetnog zahtjeva utvrditi osnovanost i visinu toga zahtjeva te dostaviti podnositelju zahtjeva: 1. obrazloženu ponudu za naknadu štete, ako su odgovornost za naknadu štete te visina štete nesporne, ili 2. utemeljeni odgovor na sve točke iz odštetnog zahtjeva u slučaju ako su odgovornost za naknadu štete ili visina štete sporne. (2) Ako odgovorni osiguratelj u roku iz stavka 1. ovoga članka oštećenoj osobi ne dostavi obrazloženu ponudu za naknadu štete, odnosno utemeljeni odgovor, oštećena osoba može protiv njega podnijeti tužbu. Tužba podnesena protiv odgovornog osiguratelja ili odgovorne osobe prije proteka roka iz stavka 1. ovoga članka smatrat će se preuranjenom. (3) U slučaju nemogućnosti utvrđenja visine konačnog iznosa štete, odgovorni osiguratelj je oštećenoj osobi dužan isplatiti iznos nespornog iznosa naknade štete kao predujam u roku propisanom stavkom 1. ovoga članka. (4) U slučaju neizvršenja obveze isplate naknade štete u roku iz stavka 1. ovoga članka, oštećena osoba uz dužni iznos naknade štete, ima pravo i na isplatu iznosa kamate i to od dana podnošenja odštetnog zahtjeva. (5) U slučaju neimovinske štete u postupku pred odgovornim osigurateljem oštećena osoba ima pravo priložiti nalaz i mišljenje neovisnog vještaka kojeg je osobno izabrala. Nadalje, okrivljenici se, kako je već navedeno, optužnim aktom neosnovano terete da nisu postupili sukladno odredbi čl. 12. st. 1. i st. 3., iako tome nije tako. I. - okr. pravna osoba postupila je sukladno odredbi čl. 12. st. 1. toč. 2. ZOOP u cijelosti na način daje utemeljeni odgovor u zakonom propisanom roku dostavila punomoćniku oštećenika. Punomoćnik ošt. nije ni na koji način odgovorio na naveden dopise, već je, dana 16. prosinca 2010. godine nadležnom sudu podnio tužbu protiv I. - okr. radi naknade štete. Stoga navode da valja naznačiti kako rokovi propisani odredbom čl. 12. ZOOP mogu početi teći tek od dana kompletiranja odštetnog zahtjeva, odnosno od datuma kad je isti dokumentiran. Kada bi se rok od 60 dana propisan spomenutom odredbom zakona počeo računati isključivo od postavljanja bilo kakvog odštetnog zahtjeva kako to tumači ovlaštenu tužitelj, tada bi obveza na plaćanje nespornog dijela dospjela prije završetka liječenja što je i pravni i logični nonsens. Stoga se odredba o početku tijeka zakonskog roka treba sagledati u širem smislu u kontekstu svake konkretne situacije ali zasigurno zaključak treba biti da isti rok može početi teći jedino od dana dokumentiranosti odštetnog zahtjeva. Nasuprot navedenog ovlaštenu tužitelj se vodi neprihvatljivim tumačenjem odredbe čl. 12. zakona o obveznim osiguranjima u prometu, a

prvenstveno tumačenjem trenutka od kojeg rokovi za postupanje po toj zakonskoj normi počinju teći. Takvo tumačenje očito pretpostavlja da bi I. - okr. kao osiguratelj bio dužan u propisanom roku odlučiti čak i o potpuno nedokumentiranom odštetnom zahtjevu, a takvo bi postupanje zasigurno bilo protivno svim načelima korektnog postupanja, budući bi većina takvih odštetnih zahtjeva mogla završiti isključivo otklonom. Nadalje navode daje evidentno daje problem koji se pojavljuje u konkretnom predmetu determiniran pojmom „odštetnog zahtjeva” od primitka kojeg teku zakonom propisani rokovi. Nesporno utvrđena činjenica u ovom postupku je da konkretni oštećenik nije uz odštetni zahtjev dostavio sve isprave potrebne osiguratelju za odluku o osnovi i visini odštetnog zahtjeva. Zbog toga se odredbom čl. 12. ZOP-a propisani rokovi za postupanje po zahtjevu ne mogu računati od dana podnošenja tog (nekompletiranog i nedokumentiranog) zahtjeva, već isključivo od dana podnošenja potpunog i potrebnim ispravama potkrijepljenog odštetnog zahtjeva. Ovakav stav okrivljenika u potpunosti je sukladan europskoj praksi, temeljem koje je nastala i hrvatska regulativa tog pitanja, međutim hrvatski je ZOP po pitanju rokova rješavanja odštetnih zahtjeva daleko rigorozniji nego li EU direktiva, gdje su propisani rokovi od 3 mjeseca za neimovinsku štetu. Talijanski zakoni tako određuje kako se rokovi postupanja osiguratelja računaju od dana primitka dokumentacije uz odštetni zahtjev, lako hrvatski ZOP ne propisuje sam postupak prijave štete i podnošenja zahtjeva, taj je akt vrlo bitan jer prema odredbi čl. 964. st 1. zakona o obveznim odnosima, osigurani slučaj nastaje samo ako osigurana osoba zahtijeva naknadu štete. O ovoj problematici govori i knjiga „Obvezna osiguranja u prometu“, dr. M. Č., pa se tako, između ostalog navodi: „Kao što iz talijanskog primjera možemo vidjeti, odredbe našeg ZOUP su doista preškrte i manjkave. Vodeći dužnu pažnju o zaštiti interesa obiju strana sudovi će zasigurno morati tumačiti odredbe onako kako to propisuje talijanski zakon.“ Sve drugo bilo bi suprotno svrsi propisivanja rokova za rješavanje odštetnog zahtjeva. To je shvatio i zakonodavac Bosne i Hercegovine, određivši u čl. 10. da je „osiguratelj a obvezi ponuditi isplatu ili objasniti zašto to nije u mogućnosti u roku od 90 dana oci dana prijema dokumentiranog zahtjeva. „ Da se u zakašnjenje s isplatom ugovorne svote iz ugovora o osiguranju pada tek protekom zakonom propisanih rokova koji počinju teći dostavom dokumentacije govori i postojeća sudska praksa ali i Komentar Zakona o obveznim odnosima, dr. sc. V. G. (str. 1424), gdje se u komentaru odredbe čl. 943, izrijekom navodi: „materijalnopravne pretpostavke obveze osiguratelja na isplatu osigurnine, postojanje kojih je dužan dokazati osiguranik, jesu: a) postojanje i valjanost ugovora o osiguranju, b) postojanje svojstva osiguranika na strani podnositelja zahtjeva, c) nastup osiguranog slučaja (postojanje štete i uzročnu vezu između osiguranog rizika i štete)...“ Nadalje, u pogledu spornih inkriminacija, procesno gledano navode da valja reći da inkriminacije pod toč. 1 i 2 optužnog akta ni u kojem slučaju ne mogu opstati kao dva odvojena prekršajna djela, a kako ih pokušava ustanoviti ovlašten tužitelj, već, eventualno, kao jedno prekršajno djelo, a sve s obzirom na činjenicu da se radi o istom odštetnom zahtjevu, istoga oštećenika, dakle, istoj činjeničnoj osnovi. Međutim, predmeta inkriminacija i inače nije utemeljena jer je punomoćnici ošt. dostavljen utemeljen odgovor, sukladno zakonu, te okrivljenici predlažu na tu okolnost saslušati V. - okr. Što se tiče inkriminacija pod toč. 3 i 4 optužnog akta, okrivljenici također smatraju da se može raditi samo o jednom prekršajnom dijelu iz istih, prethodno obrazloženih razloga, no ta inkriminacija nije utemeljena jer se odredba čl. 12. st. 3, ZOOP može odnositi samo na situacije u kojima je sporna visina štete, dok je in concreto, sporna i odgovornost za štetu. Kao dokaz navode 1. Dopisi I. okr. od 15. rujna 2010. godine i 23. rujna 2010. godine upućeni pun. oštećenika, 2. saslušanje V. - okr. Z. Š. na okolnost slanja i dostave navedenih dopisa pun. oštećenika. U pogledu stavova ovlaštenog tužitelja, okrivljenici ističu kako ne prihvaćaju tužiteljevo proizvoljno tumačenje odredbe čl. 61 Prekršajnog zakona koja glasi: „Odgovorna osoba (1) Odgovorna osoba u smislu ovoga Zakona je fizička osoba koja vodi poslove pravne osobe ili joj je povjereno obavljanje određenih poslova iz područja djelovanja pravne osobe. (2) Propisom o prekršaju može se odrediti koja odgovorna osoba u pravnoj osobi odgovara za određeni prekršaj. (3) Odgovorna osoba prekršajno odgovara za počinjeni prekršaj i u slučaju ako nakon počinjenja prekršaja prestane raditi u pravnoj osobi ili ako je nakon počinjenja prekršaja pravna osoba prestala postojati“ Iz citirane odredbe st. 1 jasno je vidljivo tko se ima smatrati odgovornom osobom u smislu Prekršajnog zakona,

kao propisa koji se ima primijeniti na ovu materiju. Međutim, tužitelj u optužnom aktu na neprihvatljiv i krajnje proizvoljan način tumači odredbu st. 1. tog članka, ustanovljujući odgovornost cjelokupne Uprave, a potom i niza drugih osoba za koje paušalno zaključuje da su im poslovi na koje se inkriminacija odnosi doista i povjereni. Iz citirane odredbe zakona vidljivo je također da se odgovornost odgovorne osobe propisuje za osobu koja vodi poslove društva ili za osobu kojoj je povjereno obavljanje određenih poslova koji se tiču inkriminacije. Međutim, tužitelj iznosi neprihvatljiv stav da slijedom odredaba čl. 29. st. 1. zakona o osiguranju za inkriminirana djela ima odgovarati i Uprava društva. Navedeni stav u cijelosti je protivan intenciji zakonodavca koji je propisujući odgovornost članova Uprave za zakonito poslovanje društva, u stvari, ovlastio Upravu da ispuni sve pretpostavke za zakonit rad Društva, što je u konkretnom slučaju Uprava i učinila, a to je vidljivo iz internih akata Društva (I.-okr.), točnije Pravilnika o organizaciji rada i sistematizaciji radnih mjesta, a u kojem je jasno propisana odgovornost svakog pojedinog djelatnika po Sektorima Društva, pa tako i u Sektoru šteta. Odredba čl. 9. Pravilnika I. - okr. glasi: (1) U Sektoru šteta objedinjeno se obavljaju sve funkcije Društva koje su u svezi ispunjavanja prava i obveza Društva kao osiguratelja, a koje proizlaze iz svih vrsta sklopljenih ugovora o osiguranju. (2) Prava i obveze Društva koja se realiziraju o ovom Sektoru podrazumijeva obavljanje naročito sljedećih poslova: prijava šteta, evidentiranje i kompletiranje šteta, procjena i stručna obrada, likvidacija i kontrola, statistika, analize i izvještavanje, te pismohrana.,, Dakle, II. i III. - okrivljenik kao predsjednik i član Uprave, navode da ne mogu odgovarati za inkriminirano djelo jer njihov djelokrug poslova nije u uzročno posljedičnoj vezi s navodnim počinjenjem prekršaja, budući je spomenutim Pravilnikom posebno određena fizička osoba kojoj je povjereno obavljanje poslova vezano uz odštetne zahtjeve stranaka. Da je tome tako proizlazi i iz odredbe čl. 22. citiranog Pravilnika, koja glasi: „U Sektoru šteta utvrđuju se sljedeća radna mjesta: 1. Direktor sektora šteta Opis poslova: Rukovodi i odgovoran je za rad Sektora šteta izvan sudske i sudske štete, izrađuje planove i izvješća o štetama, usklađuje planove šteta po podružnicama s planom šteta Društva. Prati rad odjela šteta po podružnicama, upoznaje Upravu Društva sa stanjem šteta u Društvu i podružnicama i predlaže vrednovanje rada radnika Sektora šteta. „ Osim toga, navode da stavovi tužitelja nisu podudarni sa stavom Visokog prekršajnog suda RH, izraženog u Rješenju VPSRH, br. Gž-... od 08. lipnja 2011. godine u kojem se navodi sljedeće: „...Međutim, sud je prihvatio obrazloženje tužitelja da odgovornost svih odgovornih osoba proizlazi i z odredbe čl. 29 Zakona o osiguranju, te je, ocijenivši da se radi o supočiniteljima, bez provođenja drugih dokaza kojima bi provjerio tvrdnje okrivljenika i nedvojbeno utvrdio u čiji djelokrug rada spadaju poslovi zbog kojih se okrivljenici terete, to po uvjerenju ovog suda temeljem ovako provedenog postupka nema dovoljno elemenata za zaključak da u djelokrug rada II. - VI. - okr. zaista spadaju navedene osobe, te da u svi počinili prekršaj koji im se stavlja na teret, pri tom valja imati u vidu okolnost da odredba čl. 29 Zakona o osiguranju govori o obvezi članova Uprave da osiguraju zakonito poslovanje Društva za osiguranje, no ne predviđa njihovu kolektivnu odgovornost, pa to ujedno ne znači da za svaki počinjeni prekršaj članovi Uprave odgovaraju kolektivno kako to tužitelj tumači. Stoga po uvjerenju ovog suda, trebalo je u smislu čl. 61. st. 1. Prekršajnog zakona nedvojbeno utvrditi kome je od I-IV. okr. odgovornih osoba povjereno obavljanje upravo onih poslova iz djelokruga rada I. - okr. pravne osobe za koje se okrivljenici terete, te je za sada činjenično stanje ostalo nepotpuno utvrđeno..“ Kao dokaz navode: 3. Preslik Rješenja VPSRH, br. Gž-... od 08. lipnja 2011. godine, 4. Pravilnik o organizaciji rada i sistematizaciji radnih mjesta I.- okrivljenika. Slijedom svega navedenog, predložili su provesti ovaj prekršajni postupak i osloboditi okrivljenike odgovornosti za inkriminirane prekršaje.

Na kraju postupka, braniteljica I. okrivljenika, II. okrivljenika, III. okrivljenika i IV. okrivljenice navela je da ostaju kod svih dosadašnjih navoda a da se protive svim navodima ovlaštenog tužitelja, osobito da se sud prilikom donošenja odluke rukovodi praksom Visokog prekršajnog suda koju je dostavio ovlašteni tužitelj jer se ovdje radi o predmetima koji niti su činjenično niti pravno istovjetni sa djelima zbog kojih se vodi ovaj postupak. Predložila je da sud odbije optužbu i okrivljenike oslobodi optužbe. Braniteljica I., II., III. i IV. okrivljenika nije imala daljnjih dokaznih prijedloga.

IV. okrivljenik Z. Š. je u svojoj pisanoj obrani naveo da je dana 20. rujna 2013. godine zaprimio podnesak Suda temeljem kojeg ga se tereti da je kao V. okrivljenik u svojstvu direktora odjela šteta u I. okrivljenoj pravnoj osobi X. d.d., Z., Podružnici K. počinio prekršajno djelo opisano u članku 63. stavak 5. točka 3. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu, a kažnjivo po članku 3. stavku 6. istog Zakona. Naveo je i da je u vrijeme počinjenja djela koje mu se stavlja na teret obnašao funkciju šefa odjela šteta u Podružnici u K., stoje bitno različito od funkcije koju obnaša direktor u odjelu šteta. Kao šef odjela šteta imao je ovlasti rješavanja predmeta koje obuhvaćaju samostalno rješavanje odštetnih predmeta do iznosa 30.000,00 kuna, što je i navedeno u donesenoj okružnici broj: ... od 28. rujna 2009. godine od strane poslodavca. Vrijednost predmetnog spora oštećenika J. Z. bila je veća od datih mu ovlasti (samo do 30.000,00 kuna) te osobno i samostalno nije mogao postupati bez odobrenja direktora sektora šteta koji je morao dati odobrenje, a nije, da bi se po navedenom predmetu moglo dalje postupati, u zakonskome roku riješiti predmet dostavom utemeljenog odgovora punomoćniku oštećenog ili naložiti plaćanje nespornog iznosa štete. Nije u mogućnosti dostaviti relevantne dokaze s obzirom da više nije zaposlenik X. d.d., već istima raspolaže IV. okrivljena direktorica sektora šteta te je predložio da se nju sasluša kao stranku u postupku i tako utvrdi činjenično stanje i dostavi relevantnu dokumentaciju koja potvrđuje njegove navode. U privitku dopisa dostavio je presliku okružnice i presliku sistematizacije.

IV. okrivljenik Z. Š. je u daljnjem postupku naveo da ostaje i dalje kod pisane obrane i nadodao je da je netom prije rasprave upoznat sa činjenicama i dokazima za koje ga se tereti te je naveo da je 15. rujna 2010. godine bila prijavljena šteta od strane po punomoćnici odvjetnici D, K, iz L, u Podružnici K., X, d.d. Zatražili su dopisom potvrdu liječnika o tome da liječenje okončano za oštećenog Z, J, i ovjerene preslike zdravstvenog kartona za njega te su 23. rujna dali utemeljeni odgovor stranci odnosno poslali punomoćnici oštećenog utemeljeni odgovor gdje su naveli daje sporna odgovornost a time i visina štete te da bi mogli utvrditi odgovornost za naknadu štete zatražili pravomoćnu kaznenu presudu Općinskog suda u V, a koja nije bila dostavljena u prilogu odštetnog zahtjeva. Još jednom je napomenuo daje imao ovlasti rješavati zahtjeve do 30.000,00 kuna.

Na temelju iskaza okrivljenika provedenog postupka, uvidom u dokumentaciju spisa, i to u optužni prijedlog sa dopunom optužnog prijedloga od 16. rujna 2013. godine sa priložima, tj. presudama Visokog prekršajnog suda Republike Hrvatske Gž-..., Gž-..., Gž-..., Gž- ..., presudu Prekršajnog suda u S. broj III-..., presudu Visokog upravnog suda Republike Hrvatske broj Us-..., podnesak V. okr. od 23. rujna 2013. godine, okružnicu I. okrivljenika od 28. rujna 2009. godine, izvadak iz sistematizacije I. okrivljene pravne osobe, podnesak tužitelja od 26. ožujka 2014. godine sa priložima, presudu Prekršajnog suda u R. G- ..., i presudama Visokog prekršajnog suda Republike Hrvatske Gž-..., Gž- ..., Gž- ..., Gž-..., pisana obrana I, II, III i IV. okrivljenika od 03. travnja 2014. godine, dopis I. okrivljene pravne osobe odvjetniku oštećenika od 15. rujna 2010. godine, odgovor na zahtjev I. okrivljene pravne osobe od 24. ožujka 2008. godine. Pravilnik o organizaciji rada i sistematizaciji radnih mjesta I. okrivljene pravne osobe, presuda Visokog prekršajnog suda Republike Hrvatske broj Gž-..., podnesak tužitelja od 29. travnja 2014. godine sa priložima presudama visokog prekršajnog suda Republike Hrvatske Gž-..., Gž-..., Gž-..., podnesak tužitelja od 08. svibnja 2014. godine sa prilogom presudom Visokog prekršajnog suda Republike Hrvatske Gž- ..., izvadak iz sudske prakse 2012. godine iz presude Visokog prekršajnog suda Republike Hrvatske Gž- ..., podnesak tužitelja od 15. svibnja 2014. godine, predstavnika oštećenika od 1. veljače 2011. godine, dopisi I. okrivljene pravne osobe od 16. veljače 2011. godine i 15. rujna 2010. godine, odštetni zahtjev oštećenika po punomoćniku od 10. rujna 2010. godine, dopis I. okrivljene pravne osobe od 23. rujna 2010. godine, dopis Agencije od 28. veljače 2011. godine, dopis oštećenika po punomoćniku od 10. ožujka 2011. godine, dopisi Agencije od 30. ožujka 2011. godine i 18. travnja 2011. godine, dopisi I. okrivljene pravne osobe od 05. travnja 2011. godine i 27. travnja 2011. godine, dopis Agencije od 05. svibnja 2011. godine, dopisi I. okrivljene pravne osobe od 13. svibnja 2011. godine i 1. studenog

2011. godine, ugovor o radu na neodređeno vrijeme od 28. veljače 2007. godine, ugovor o radu od 31. svibnja 2007. godine, izvadak iz Pravilnika o organizaciji rada i sistematizaciji radnih mjesta L okrivljene pravne osobe, povijesni izvadak iz sudskog registra za I. okrivljenu pravnu osobu, odluke Nadzornog odbora I. okrivljene pravne osobe od 21. lipnja 2010. godine i 28. lipnja 2007. godine, izvadak evidencije Ministarstva pravosuđa o kažnjavanosti okrivljenika od 09. rujna 2013. godine, sud je našao dokazanim da su okrivljenici počinili djela iz izreke ove presude, a kako su istima ostvarili obilježja terećenih prekršaja, proglasio ih je krivima i kaznio po Zakonu.

Čl. 12. st. 1. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu propisuje da je odgovorni osiguratelj dužan u roku od 60 dana od dana primitka odštetnog zahtjeva utvrditi osnovanost i visinu toga zahtjeva te dostaviti podnositelju zahtjeva: 1. obrazloženu ponudu za naknadu štete, ako su odgovornost za naknadu štete te visina štete nesporne, ili 2. utemeljen odgovor na sve točke iz odštetnog zahtjeva u slučaju ako su odgovornost za naknadu štete ili visina štete sporne, st. 2. propisuje da ako odgovorni osiguratelj u roku iz stavka 1. ovoga članka oštećenoj osobi ne dostavi obrazloženu ponudu za naknadu štete, odnosno utemeljeni odgovor, oštećena osoba može protiv njega podnijeti tužbu. Tužba podnesena protiv odgovornog osiguratelja ili odgovorne osobe prije proteka roka iz stavka 1. ovoga članka smatrat će se preuranjenom, dok st. 3. propisuje da u slučaju nemogućnosti utvrđenja visine konačnog iznosa štete, odgovorni osiguratelj je oštećenoj osobi dužan isplatiti iznos nespornog iznosa naknade štete kao predujam u roku propisanom stavkom 1. ovoga članka.

Kako je tijekom vođenja postupka došlo do izmjene roka propisanog za ispunjenje obveze okrivljenika u smislu produženja roka na 60 dana, to je uzet taj rok kao povoljniji po okrivljenike. Ostaje međutim činjenica da okrivljenici ni u tom roku nisu postupili sukladno odredbi čl. 12. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu.

U provedenom postupku, nesporno je utvrđeno da je oštećenik J. Z. dana 15. rujna 2009. godine podnio odštetni zahtjev I. okrivljenoj pravnoj osobi kao odgovornom osiguravatelju po punomoćniku oštećenika D. K., odvjetnici iz L., koji je i evidentiran dana 15. rujna 2010. u odjelu šteta podružnice K. I. okrivljene pravne osobe.

Okrivljenici su u obrani poricali počinjenje prekršaja navodeći da su svoje zakonske obveze ispunili slanjem dopisa od 23. rujna 2010. godine kojim je od oštećenika zatražena dokumentacija i kojim je oštećenik ujedno obaviješten da su in concreto sporni i odgovornost i visina štete, te prema stavu obrane taj dopis predstavlja utemeljeni odgovor kojim je oštećenik obaviješten o tome daje odgovornost u konkretnom predmetu sporna. Iz uvida u detaljnu dokumentaciju koju je tužitelj priložio predmetu, međutim, nikako ne proizlazi da bi okrivljenici oštećeniku dostavili propisani utemeljeni odgovor, usprkos svojim tvrdnjama da su to učinili, te taj njihov navod sadržaj dostavljene dokumentacije ne potvrđuje. Valja naglasiti i da se traženje dodatne dokumentacije od oštećenika ne može smatrati utemeljenim odgovorom u smislu citiranog zakona, suprotno mišljenju obrane okrivljenika.

Navodi obrane I-IV okrivljenika da inkriminacije pod toč. 1 i 2 optužnog akta ni u kojem slučaju ne mogu opstati kao dva odvojena prekršajna djela, a kako ih pokušava ustanoviti ovlašteni tužitelj, već, eventualno, kao jedno prekršajno djelo, obzirom na činjenicu da se radi o istom odštetnom zahtjevu, istoga oštećenika, dakle, istoj činjeničnoj osnovi, ne stoje jer se činjenično radi o dva različita prekršaja, obzirom na razlikovanje imovinske i neimovinske štete. Iz čl. 12. st. 1. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu, u svezi čl. 63. st. 5. t. 3. i st. 6. istog Zakona, proizlazi obveza odgovornog osiguravatelja da u slučaju neimovinske štete u zakonskom roku od dana podnošenja odštetnog zahtjeva oštećeniku dostavi obrazloženu ponudu za naknadu štete, ako su odgovornost za naknadu štete te visina štete nesporni, odnosno utemeljeni odgovor, ako su odgovornost za naknadu štete ili visina štete sporni, dok iz čl. 12. st. 3. citiranog Zakona u svezi čl. 63. st. 5. t. 4. i st. 6. istog Zakona proizlazi obveza osiguravatelja da u slučaju nemogućnosti utvrđenja visine konačnog iznosa štete oštećenoj osobi isplati iznos nespornog iznosa naknade štete kao predujam u propisanom roku.

Stav I-IV. Okrivljenika da se odredbom čl. 12. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu

propisani rokovi za postupanje po zahtjevu ne mogu računati od dana podnošenja nekompletiranog i nedokumentiranog zahtjeva, već isključivo od dana podnošenja potpunog i potrebnim ispravama potkrijepljenog odštetnog zahtjeva je suprotan decidiranoj, jasnoj i nedvosmislenoj odredbi čl. 12. citiranog zakona koja kao početak roka određuje dan podnošenja odštetnog zahtjeva i ne dopušta mogućnost proizvoljnog drukčijeg tumačenja. Također se traženje dodatne dokumentacije od oštećenika ne može smatrati utemeljenim odgovorom u smislu citiranog zakona, suprotno mišljenju obrane I-IV okrivljenika.

Nadalje, obrana I-IV okrivljenika ispravno citira odredbu čl. 61. st. 1. Prekršajnog zakona, kojom je propisano da je odgovorna osoba u smislu istog zakona fizička osoba koja vodi poslove pravne osobe, ili joj je povjereno obavljanje određenih poslova iz područja djelovanja pravne osobe.

No, sukladno čl. 29. st. 1. Zakona o osiguranju, članovi uprave društva za osiguranje su dužni osigurati poslovanje društva za osiguranje sukladno odredbama istoga Zakona i propisima donesenim na temelju njega, odnosno sukladno drugim zakonima kojima se uređuje poslovanje društva za osiguranje re propisima donesenim na temelju tih zakona. Nadalje, iz st. 3. istog članka proizlazi da članovi uprave moraju osigurati da se ustroji sustav unutarnjih kontrola u svim područjima poslovanja društva za osiguranje i unutarnja revizija te da njihovo djelovanje bude sukladno citiranom zakonu kao i na temelju njega donesenim propisima. Štoviše, članovi uprave društva za osiguranje moraju propisati način obavljanja poslova društva, što decidirano i propisuje st. 5. istog članka zakona. Odredbom čl. 240. Zakona o trgovačkim društvima propisano je, pak, da uprava vodi poslove društva na vlastitu odgovornost, neovisno o broju članova uprave, a poslove vode zajedno iz čega proizlazi odgovornost članova uprave I, okrivljene pravne osobe, obzirom na odgovornost uprave za zakonitost pošlo var ja trgovačkog društva.

Odgovornost II. i III. okrivljene odgovorne osobe dakle proizlazi iz njihove uloge jedinih osoba ovlaštenih za zastupanje pravne osobe, što proizlazi iz uvida u Izvadak iz sudskog registra za I. okrivljenu pravnu osobu. Iz te osnove proizlazi njihova odgovornost za zakonito poslovanje I, okrivljene pravne osobe, a njihovim propuštanjem dužnog nadzora nad radom IV. i V. okrivljenika tj. postupanjem suprotno citiranim zakonskim odredbama, I i II okrivljeni su ostvarili obilježja djela koja se im stavljaju na teret. Odgovornost IV. i V. okrivljenika proizlazi iz uvida u Odluku o sistematizaciji radnih mjesta, te ugovora o radu sklopljenim između njih i I. okrivljene pravne osobe u koje je izvršen uvid. Iz Odluke i ugovora u radu razvidno je daje u kritično vrijeme IV. okrivljena bila direktorica Sektora šteta u I. okrivljenoj pravnoj osobi, dok je V. okrivljenik šef odjela šteta u Podružnici K. U opisu poslova Direktora Sektora šteta u Odluci o sistematizaciji radnih mjesta navodi se da isti rukovodi i odgovoran je za rad Direktora šteta izvansudske i sudske štete, izrađuje planove i izvješća o štetama, usklađuje planove šteta po podružnicama s planom šteta Društva, te da prati rad odjela šteta po podružnicama, upozna je Upravu društva sa stanjem šteta u Društvu i podružnicama i predlaže vrednovanje rada radnika Sektora šteta. Za Šefa odjela šteta pak su Odlukom o sistematizaciji radnih mjesta određeni poslovi organiziranja, koordiniranja i nadziranja rada djelatnika u Odjelu šteta, praćenje izvršavanja zadanih planskih veličina, rješavanje problematike vezane za štete te provođenje smjernica za rad izvršnog direktora. Valja napomenuti i daje V. okrivljenik isprva navodio daje da bi mogao postupati po odštetnom zahtjevu trebao dobiti odobrenje IV. okrivljene obzirom da je iznos vrijednosti predmeta prelazio njegove samostalne ovlasti te kao šef odjela šteta osobno i samostalno nije mogao postupati bez odobrenja direktora sektora šteta koji je morao dati odobrenje, a nije, da bi se po navedenom predmetu moglo dalje postupati, u zakonskome roku riješiti predmet dostavom utemeljenog odgovora punomoćniku oštećenog ili naložiti plaćanje nespornog iznosa štete je kasnije promijenjena. Naime, kasnije V. okrivljenik navodi da su „zatražili dopisom potvrdu liječnika o tome da li je liječenje okončano za oštećenog Z. J. i ovjerene preslike zdravstvenog kartona za njega te su 23. rujna dali utemeljeni odgovor stranci odnosno poslali punomoćnici oštećenog utemeljeni odgovor gdje su naveli daje sporna odgovornost a time i visina štete te da bi mogli utvrditi odgovornost za naknadu štete zatražili pravomoćnu kaznenu presudu Općinskog suda u V. a koja nije bila dostavljena

u prilogu odštetnog zahtjeva”, što činjenično odgovara navodima obrane ostalih okrivljenika o okolnosti navodnog dostavljanja utemeljenog odgovora.

Uzimajući u obzir sve navedeno, sud nije prihvatio obranu okrivljenika, obzirom da je ista neargumentirana i paušalna, a sadržaj materijalnih dokaza, tj. dokumentacije u koju je izvršen uvid ne potvrđuje njihove navode, pa je njihovu obranu ocijenio pokušajem izbjegavanja prekršajne odgovornosti. Navodi tužitelja su logični, jasni i dokumentirani pa ih je sud ocijenio vjerodostojnim.

Tako je sud slijedom navedenog nedvojbeno utvrdio da su okrivljenici ostvarili obilježja djela koja su im stavljena na teret, radi čega ih je za ista proglasio krivim i kaznio sukladno zakonu.

Iz uvida u prekršajnu evidenciju za okrivljenike proizlazi da je I. okrivljena pravna osoba X. d.d. kažnjavana za istovrsni prekršaj i to presudama: G-... od 16. svibnja 2011. godine koja je postala pravomoćna dana 28. prosinca 2011. godine Prekršajnog suda u Z. i III G-... od 27. veljače 2013. godine koja je postala pravomoćna dana 27. veljače 2013. godine Prekršajnog suda u S., III. okrivljena odgovorna osoba S. Ć. presudama: G-... od 16. svibnja 2011. godine koja je postala pravomoćna dana 28. prosinca 2009. godine Prekršajnog suda u Z. i III G-... od 27. veljače 2013. godine koja je postala pravomoćna dana 27. veljače 2013. godine Prekršajnog suda u S., IV. okrivljena odgovorna osoba D. Š. presudama: G-... od 16. svibnja 2011. godine koja je postala pravomoćna dana 28. prosinca 2011. godine Prekršajnog suda u Z. i III G-... od 27. veljače 2013. godine koja je postala pravomoćna dana 27. veljače 2013. godine.

Za prekršaje I. okrivljenika pod točkama a), b), c) i d) propisane su novčane kazne u iznosu 20.000,00 do 100.000,00 kuna, dok su za prekršaje II. okrivljenika, III. okrivljenice, IV. okrivljenice i V. okrivljenika pod točkama a), b), c) i d) propisane novčane kazne u iznosu od 10.000,00 do 25.000,00 kuna.

Kod odmjere kazni za prekršaje uzeta je u obzir težina prekršaja, te sve okolnosti iz čl. 36. st. 2., čl. 37. i čl. 33. st. 3. Prekršajnog zakona, kao otegotna je uzeta prijašnja kažnjavano st za isti prekršaj i to I. okrivljenoj pravnoj osobi, III. okrivljenoj pravnoj osobi i IV. okrivljenoj odgovornoj osobi, dok je II. okrivljenoj odgovornoj osobi i V. okrivljenoj odgovornoj osobi kao olakotna uzeta dosadašnja nekažnjavanost za istovrsne prekršaje, zbog čega je sud I., III. i IV. okrivljeniku odmjerio kaznu u izrečenom iznosu smatrajući da će se takvim kaznama ostvariti svrha kažnjavanja, dok je II. I V. okrivljeniku izrekao novčanu kaznu ispod propisane najmanje mjere a u okviru općeg zakonskog minimuma, uzimajući pri tom u obzir njihovu hijerarhijsku poziciju unutar prvookrivljene pravne osobe, i držeći da će se i tako izrečenim kaznama postići svrha kažnjavanja.

Izreka o troškovima postupka, temelji se na odredbi čl. 139. st. 1. a u svezi čl. 138. st. 2. t. 3. Prekršajnog zakona, a troškovi su odmjereni u paušalnom iznosu srazmjerno složenosti postupka i imovnom stanju okrivljenika u iznosu od 500,00 (petsto) kuna.

U Varaždinu, 30. svibnja 2014.

Zapisničarka:
R. K.,

Sudac:
D. H.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude okrivljenik i ovlaštteni tužitelj mogu izjaviti žalbu nadležnom sudu putem ovog suda u roku od 8 dana po primitku presude. Žalba se podnosi u dva istovjetna primjerka pismeno.

DOSTAVNA NAREDBA:

1. Okrivljenicima,

2. Braniteljima I., II., III. i IV. okr.
3. Tužitelju,
4. Za spis.